

**textos biónicos para autómatas e
ilusionistas
2004-2007**

CRYO-HIBERNACIÓN

A Irving

Ficarás dentro de min. Ti. Nesta páxina escrita coa soa intención de alcanzarte son

unha frecha que procura unha mazá cuxa árbore planta agora unha anciá nunha illa eolia son

somentes estas letras, somentes estas letras e non vivirei para sempre quizais ti

unha xoven fermosa i eu unha pequena Safo amamanto con zafiros a posibilidade do teu rostro grego i é

a curva dos teus ollos de androide a que pousa con dozura sobre esta liña e pensa *eu*

aprendereina de memoria, eu “pousa con dozura sobre esta liña e pensa eu”

que estou dentro de ti. O ovo dentro do ovo. A serpe disposta a devorarse. A cerdeira que pare un espiño. A

innegábel beleza de que no teu mundo xa non exista todo o que foi o meu mundo, nin esta páxina nin

o home que falaba dos meus peitos coma de *nenas inocentes*, nin o gato que criei, nin a cortesá Murasaki, cuxo nome significa *púrpura*, nin a súa illa, nin un fetiche obsceno que gardei sempre, nin as miñas bonecas, nin o mar no que buceei a noite en Castelldefels, nin

quizais existan xa a palabra *lazaward* nin a palabra *azul*. Nin os humanos, que eu crin innegábeis

Quizais non esteas lendo isto. Ti. Xoven fermoso coma monstro que a miña imaxinación lambe

E mires o mar coma se fose a primeira vez. Sen Ulises, sen Safo, sen o alfabeto ou o comercio

Coma se fose a primeira vez i esta páxina nunca tivese existido...

PHOTOSHOP

(homenaxe a Inés de Castro)

e de repente, créote

Por detrás desta pantalla de linguaxe simple, parpadexas
plano inclinado á esquerda, rotación

E tan fermosa que eres, Inés, con qué grandes ollos binarios me miras

Que busto perfecto. Unha brisa deliciosa lambe os teus cabelos
coma unha madame experta en compracerte
ángulo contrapicado, 45 graos dende a dereita

As olleiras familiarízante coa Morte. Fante esvelta, desdichada,
interrogante. Inútil
O teu colo é materia de tronos. Un pulso lánguido sobe rubor ao
teu rostro de liño
Enfermaches de beleza. Quen te acoitelou sentiu as medidas
perfectas que mataba
degradado de cores: cian, malva, rosado...

Non te moves. Reinas no submundo e iso
abonda.

Apenas es unha cabeza. Baixo os ollos e o teu corpo de grisalla
non ocupa máis que as miñas mans deliñando coordenadas
nariz a ollo, 33. Nariz a boca, 15.

Luz cenital. Cinza e nácar, sorrís. Carbono 14 pra os teus
dentes. A pel cae feita visillos. Es morbosa, sideral
augusta
viva

Hei reprimir as ganas de morder a túa boca que se curva tan
paseniño
e seda
para falarme...:
Mátame

ECHOGRAPHIA

A Emilia

A persoa que escribe isto vese a si mesma.

Dende arriba.

Un *zoom* cenital.

Camiña por unha cidade. Conduce un coche.

Pelo. Unllas.

Sen carne.

Esquelete.

A súa calivera acusa máis aínda os pómulos de actriz.

Leva un esquelete máis pequeno pendurado do abdome.

Tampouco ten abdome.

Flota.

Non é fermosa nin fea. Podemos dicir, entón, que é
fermosísima.

O esquelete pequeno vai arrolado sobre si mesmo.

Ecografía significa a *escrita do eco*.

O esquelete pequeno é un eco do grande. O grande é un eco
dos demais. Da especie toda.

De eco en eco, coma unha sucesión de caixas chinas.

Matrioshkas sorrintes que abren a súa madeira pintada.

Para que?

A muller esquelete condúcese polo mundo anonimamente.

Vémola dende arriba. Vémola dende abaixo.

Podemos case tocala.

Coma nun xogo virtual, podemos indicarlle o camiño.

A ela.

Co seu pequeno esquelete, que algún día lembrará a música que
ela canta. Pero este verso non.

Indicarlles o camiño: *á posteridade, por aquí*.

A posteridade non existe. Os esqueletes camiñan xuntos.

Van como dentro dun calcapapeis de vidro, protexidos do
mundo.

O esqueleto pequeno copia sen descanso
as pezas diminutas dos esqueletes grandes: carpio, metacarpio,
nó de neuronas, lóbulo frontal...

Ambos son o Eco dun Narciso que se mirou na charca hai miles
de anos.
A Ecografía dun ser inconcluso, preocupado polo descolgamento
da pel
e o que sucede tras o que non sucede.

O esqueleto pequeno é unha metáfora en si mesmo. Qué duro é
ser metáfora. Que lle pregunten a Jim Morrison ou a Lao Tsé.
Pero leva esa carga mecéndose apacibelmente. A viva imaxe
das ganas de ser vida.
Dálle igual o amor, ser froito dun desliz ou dunha probeta.
O esqueleto pequeno empurra por este verso arriba ensaiando
unha canle de parto.

Vémolos dende arriba. Vémolos dende abaixo.

Todo remata nun punto moi pequeniño, un embigo, un microbio,
unha Terra en miniatura.
Imos saíndo dela nun zoom vertixinoso.

Todo remata nun punto moi pequeniño.

Pero cando se está á espera de algo
en tres puntos
pequeniños...

embarazada de varios meses, 2006

NEANDERTHAL

nunca vos quixen demasiado

1856. Virchow, pai da patoloxía moderna, sostén que os restos do val de Neander pertencen a un cosaco mongol moi ceñudo, de aí a protuberancia no arco superciliar

soterra os meus mortos. inclúo nos cálculos os que van nacer
o home da cova de Neander sería iso ou un antigo imbécil prehumano

as augas do río reflicten o meu rostro pensativo
capacidade cranial: 1460 cm³

tallo puntas agudas como a miña mente
máxima difusión: entre hai 120.000 e 35.000 anos

de pequeno tiveron unhas febres e vin cousas
ergueitos os homes alcanzaban 1'80 cms.

aínda que non sei exactamente cal é meu pai, miña nai
amamantoume
tremendamente fortes e robustos

sei o que é o frío o que é a calor, arriba e abaixo
descoñécese se utilizaban algún tipo de linguaxe; aínda que o cranio así parece indicalo a forma da larinxe non

os mortos danme moito medo e sei conxugar o pasado simple.
a maioría dos esqueletes neanderthais atopados presentan cicatrices curadas en vida

os homos sapiens sapiens sodes uns listillos
a coexistencia de ambos grupos en Europa e Oriente Medio representa a última ocasión na que 2 especies de homínidos viviron simultaneamente

un amigo meu montou a unha sapiens sapiens
usaban e dominaban o lume

a muller morreu no parto pero o neno ten ollos de sapiens sapiens
morrían arredor dos 30

se fito para el, gruñe, coma os lobos
fabricaban utensilios e cazaban con lanzas

cando termine de tallar esta pedra matarei un cervo para el
restos de neanderthais: Amud, Kiik-Koba, Monte Circeo, Val de Neander, Shanidar, Chapelle-aux-Saints, Cova Negra

gústame ver o futuro co neno sapiens
Erik Trinkaus considera que probabelmente haxa xenes de neanderthal na actual poboación europea

non semella que vaia acontecer nada terribel sobre a terra
agora levantouse o vento, pero a noite vai moi tranquila

NINTENDO

Camiñarás sobre a terra.

Empuñarás un peroné gastado.

Enfrontarás a monstros sobrehumanos, deuses, ñus, virus, meteoritos.

Un bico a tempo darache a vida.

Fabricarás moedas, kimonos, láser ou fundas dentais.

Propiciarás música. Asasinatos. Chorarás.

Levantarás un imperio con dez díxitos.
Destruiralo só con un.

Serás campión de ping-pong, nun mundo no que o ping-pong é en realidade un deporte sublime.

Mirarás África coa nostalxia de todo homínido.

Lerás todo isto un pouco confusa. Sorrirás.

Nunca sairás
dalgún programa escrito
con varias ecuacións.

Serás idéntica a min. A ti. A todos.

E non.
Dende logo que non.
Non terás nome.

RENFE

imos cara onde non se pregunta
partimos de calquera lugar
vemos un oco de estrelas polo que se nos vai a vida
(aquí vén algo que non comprendo, que non descifro a vida)
alguén arríncanos o billete a trabadas

es ti, meu amor?

as paisaxes simplemente suceden, os rostros amados,
esquecidos, vistos unha vez na vida na estación de tren de
Santiago

estiven noutro lugar e seino

eras ti, meu ben?

puxen a cabeza contra as vías para sentir o latexo do home
todo é coma un filme demasiado lento, demasiado morno
as follas das flores novas cómo fan chorar de lentitude
cómo o uz fábrícase con arterias depositadas
na beira dos cascallos, nos raís

serás ti, acaso ti?

(aquí garda un silencio. É de mal gusto dicilo todo nun poema. É
de mal gusto dicilo todo na vida. Contempla o seu destino desde
estes cristais. Pero non quere dicilo todo. Imos cara onde non se
pregunta. Levamos séculos preguntando sen preguntar)

queremos ser os puntos suspensivos o que non termina de
darse nunca nunca
o tren que nunca chega ata esta páxina que fala dun tren
ficamos coma neve a piques de caer coma guerreiros que
suspenden o golpe da súa espada
ficamos
e serás ti, acaso ti

serás meu amor

o limpo infinito

a materia estelar que move os meus ollos

a alta cadencia do tren que marcha do tren que volve do tren
que marcha

Do tren que volve

2005

mutación

para Guillermo. Aprendéndome a ler

Segues cos teus ollos este verso do que encaprichei para
empezar. O seu título condénao á existencia. Folla de xornal.
Tinta. Os vellos opiáceos.

Estamos só os dous.

Como es?

Sei demasiado de min. Criatura con implantes de memoria que
tecolea nunha peza con persianas e un espello. Dixéronme que
son eu. Non me permitiron dubidalo...

Pero, ti? Humano, sen dúbida.

O teu rostro muta ante min: leva gafas...trenzas...un lunar na
meixela...labios pintados vermello China...unha placa de
titanio...acaba de se barbear...unha cicatriz...acaríciase...sente
algo. Non sorrí...

Non estamos programados para isto. Ti es híbrido, informe.
Dalgún modo, tamén o son. Estírome dentro deste verso,
intentando darche alcance. Es a miña especie. Lucy, a
australopitheco. Es todos os trazos dun rostro. Pertenzo a un
reino binario e ti es a vida que foxe
que foxe e transmuta
coas súas trenzas
cos seus labres magoando os meus
seus lunares
as súas zapatillas de bailarina
ou de Puma
correndo, correndo cara a vida que se propaga agora que son
unha morna morea de letras
e o teu ollo escanea un mundo que xa non é meu

Babelia 24/12/2005

Lista de datos observábeis: humanos

Suxeitos a observación. Fantasean con torturas.

Fas que queira amarrarte a unha cama e beberme unha botella de viño moi de vagar mentres te contemplo

Únicos no reino animal en se preguntar por eles mesmos

Por que teño que reinar?

Únicos en se crer únicos

Hai outros mundos... pero están neste

Tendencia a vertebrar a súa medula en torno a outro dorso

Os meus pezóns toman a forma da túa boca

Tendencia a correr cando chove

Corre. Corre. Corre. Non deixes de correr

Tendencia a autodestruirse por harmonizar co cosmos

Tendencia a repelerse para facerse un sitio

Tendencia a culparse de secas e nebulosas

Graves tentacións de acoplarse aos demais

A miña doce, pequena, lasciva Nora, fixen o que me dixeches, porquía

Graves tentacións de assimilar i expulsar o mundo mediante palabras

Toda a desdita da miña vida provén das cartas ou da posibilidade de escribilas

Graves tentacións de ser invisibles

de hibridarse

de violarse

de mutarse

de untarse de brea e plumas

de estar aquí agora que xa non están

neste anaco de papel que, con cobiza, estarás lendo

neste outro eu que -qué ironía- posuirás.

Ambición de fabricar vida

Ti fuches formado o máis perfectamente posible... Pero non para durar

Suxeitos a observación. Ambición de ser terrestres.
De quedaren para sempre.
De duplicarse coma pingas de auga.
E de chover sobre esta Terra con obscenidade.
Glaciais.
Bastardos.
Escravos de galaxias e de hormonas.

Eles...
Os que me fan dicir isto a min...
Os que me estremecen...

Nota: os textos en cursiva pertencen a I.B., X. C. Mejuto, P. Éluard, E. E., J. Joyce,
F. Kafka, Tyrell en *Blade runner*

**Lista de fórmulas matemáticas nas que cyborgs, híbridos ou sereas
pensan cando namoran dun mortal**

A do comportamento das aves migratorias
hainas que non volven

A do crecemento dunha duna nunha praia
o crecemento e o seu impertinente desafío á lei da gravidade

A da expansión dun virus
que nos protexan da pureza!

A do tempo no que cicatrizan as feridas
unha vez sucada a súa suculencia

A dos nosos movementos ao longo dunha noite de varias horas
A da nosa obscenidade que nos permite pensar no cosmos e non
na fame
A da relación de coordenadas entre unha mesma e a copia
dunha mesma
quen di isto: a xenuína, a plaxio?

A das proporcións aéreas que rexen o teu corpo ata impedirnos
rexer
A da cantidade exacta de droga que debemos subministrarnos
ata certos esquezos
A do grosor do fío da espada pendurada sobre as nosas tenras
cabeciñas
A do diámetro que abrangue a nosa meniña cando entras ti
A do tempo que transcorrerá ata que alguén pase de novo a
vista por esta liña
A da velocidade e a gula dos teus ollos sobre esta liña
A da inclinación das nosas medulas dentro dun beixo
A da nosa posición respecto á galaxia xemelga, Andrómeda
A da curvatura do ovo

A da curvatura do ovo cando escacha entre as nosas mans de
androide

A da magnitude e composición da épica en toda a nosa historia

A da curvatura do ovo que rompe nas nosas mans da androide
cando se aproxima o teu nome nunha lista de nomes, cando
chega o teu nome mutado de cifras, de fórmulas que repetimos
arañando este texto, porque épica é abrirse paso cara o que nos
ten de antemán vencido, contra o que mata e queima e arrastra
e ilumina

coa fórmula do tempo no que cicatrizan as feridas baixo cada un
dos dedos que non volven acariciarte nunca
nunca
nunca

software libre para aproximadamente dominar o universo

Mentres pisas este verso na pantalla, algún idioma a piques de morrer, rexenera.

As palabras.

Teñen matado e morto por elas.

Os emperadores chineses. Shaka Zulú. Os yanomami.
Todos, e ti i eu, temos partido e revivificado polas palabras.
Lapidáronnos con elas.
Salváronnos.
Ampliaron i encolleron o nosos cosmos miserable. Épico.
Cunha palabra súa bastou
en absoluto.

Poideches morrer de acento algunha vez.

Poideches desexar unha voz case coa forza bruta e primordial
con que se aspira un corpo.
O seu xeito de dicir caracas.
O seu xeito de dicir tepui.
O seu xeito de pronunciar unha zeta preguiceira.

Mentres engoles este verso na pantalla o século XVI faise caribe. *Caribe* significa *caníbal*. E dicilo, devórate.

Devórate co negro, co negro e co indio devórate.

Unha lingua que se fabrica cos ósos inimigos. E que desce pola
túa caluga ulisqueando as palabras.
As palabras.
Vai sorbelas coma o tuétano dun fémur.

Seica o reino das palabras, coma todos, derrube.
Pouco importará entón en que idioma fuches escrito.
Tan só se es traducible a icona. Telepatía. Holograma.

O seu xeito de dicir o mundo.
O nome polo que te chamaba.

Si.

Daquela si.

Morrer por unha palabra. Unha ecuación. Unha linguaxe.

Seica sexa unha esaxeración poética que ante certas situacións cómpre adoptar. Tense morto por moito menos, por moito menos ca unha palabra.

Por unha inicial gravada, por uns puntos suspensivos...

Mentres tragas este verso na pantalla
algunha palabra deixa de dicirse para sempre [...]

E outra, algunha outra
comeza a balbucirse en segredo.

Suspensa.

Entre cairos sen fío

Mares caribeños

Obxectos descoñecidos que ofrecen a súa lenta xestación nunha boca.

En canto craves o teu talón neste texto, algo primordial nacerá
ás túas costas.

Talvez non o coñezas nunca.

Xa non te pertence...

[E tería podido pronunciarte. Volverte eterno. Pronunciarte...]

+ OU - 20 SEGUNDOS

Teño menos de 20 segundos para cautivarte, veñas de onde veñas

Se non, marcharás para sempre sen lembrar en que páxina liches isto. Ou quen era iso que falaba por esta voz que semellaba querer dicir algo.

Na publicidade, os spots duran iso: 20 segundos.

En 20 segundos namorades.

En 20 segundos cúrtase o voso cordón umbilical.

Morre alguén dun tiro nas tempas.

É moitísimo tempo encerrado en pouco tempo.

Un cosmos nun infinitamente máis cativo.

E todo iso gardado nunha caixa que fai tic e logo tac.

Pero estás aquí e alomenos 10 segundos xa voaron.

A miña responsabilidade é cósmica: manter a especie humana unida

lendo este miserábel texto arredor da mesma lumieira.

E, ao mesmo tempo, é todo tan doméstico como esa figuriña de pan

de San Andrés de Teixido que olla para min confiada dende o alto da pantalla.

Pero que non olla para ti. Para ti, que estarás gastando estes 20 segundos saben os deuses ónde, sabendo qué [da ciencia. E do clima. E de min]

E con quen.

Leraslle este verso en alto.

Mira, qué gracia.

Mira qué gracia.

E marcharedes cos 20 segundos do meu alento baixo o voso brazo, ou na vosa retina.

E asubiaredes ledas cancionciñas.

Se é que o ser humano aínda asubía

e leva textos baixo o brazo

e sorrí cando o aluden nun poema

para entón

[...]

Sodes moitos a crear sobre esta Terra. Os humanos sodes moitos para case calquera cousa. Pero só un para eles. Para os cans.

Para eles só existe un home. Unha muller. Son o único público que aplaude sempre as nosas monerías.

Non sempre foron tal.

Aos que se negaron

CAN-LOBO

Hai algo invencíbel e xadeante nesta páxina que comeza

14 mil anos separan ao lobo dos cans rueiros actuais

Unha sima de células separa a este ser dende o que penso dese ser que corre polos lameiros

Exhala un bafo que esta páxina non rexistra

O seu frío xéstase dende remotas mandas

Corre só

Hai tempo que sabe que deixou aos seus

Procura

...Cynópolis, a cidade do can en honor ao deus Anubis...

Hai algo que lle impide volver a ser o que foi

esgazar a miña man que fala do seu pelo

correr ourizado polos penedos de América

durmir nas cavernas, dar medo aos meus

Procura

Baixo unha lúa semellante a unha páxina detén, interrogante

Noutroira oulearía

Aló lonxe

o fume dun campamento indícalle ónde pasar a noite

e con quen

A figura dun home crava na súa memoria xenética

durante quince mil anos

Esquecerá o seu nome
o seu frío
cómo cazar

Nos contos medievais asediará aos seus, aínda salvaxes
camiñará onda un deus, será el mesmo un deus

Polas noites encherá a civilización de instinto perdido
monstruoso
deforme

Algún día, sen saber por que, trabará nesta man que lle escribe
Que nunca lle deu de comer

poème d'amour de l'automate

Son raros estes humanos.

Un día nacen. Poñen a proba o mundo enteiro.
A persistencia desa inesperada mutación do cosmos chamada vida.
Esa estirpe bastarda de estrelas e de forzas.

Son raros.
Non saben que facer con eles mesmos. Pois aí os tes.
Recén creadas as mans. Pois aí as tes.
Cando rin en medio das tempestades ou desesperan de puro pracer.
Que me dis diso que fan coa larinxe. Pode ser inaudible, malinterpretábel, estentóreo, febril...
Por exemplo:
Rascan cordas sobre a madeira coas crinas dun cabalo. E obteñen algo que non se parece a nada do que existe no universo. O único que non mimetiza forma ningunha. Que mana coma o sangue dunha ferida e o seme e a lava.

Son raros.
Son rarísimos.
Pelexan por nomes, por beleza, por espazos, por fe.
Perséguese en corredores escuros e logo fan que non se coñecen. Tortúranse. Regresan xuntos dalgún lugar e conxugan un futuro que nunca sucede. Alívanse mutuamente con vendas e drogas e palabras. Distancian de si mesmos cunha ironía fecunda.
Deles é a dúbida, a senrazón, o paradoxo, a suspicacia.
Contemplan galaxias que non saben da súa soidade.
Deles é o ruído, a música reservada para eles, para eles desde o principio das estacións.
Viven desde antes de chegar a este mundo.
Viven moito despois de abandoaren este mundo.
Crense inmortais. Pero dalgún xeito *crer* e *ser* son o mesmo verbo.
Converten en cerdeiras, no interior dos ollos dalgún animal nocturno, en madeira de violín, en crins de cabalo.
Converten no que sempre quixeron ser, no que sempre foron.
Converten no que están sendo
no que están sendo dun modo que queima

e salta polos aires

Mutan continuamente e despistan aos que se quedan.

Son raros.

En todo o raro sempre hai algo de marabilla.

Cando aman algo profundamente, evitan nomealo.

Dan rodeos arrededor das frases e tocan coa punta dun verbo

o nome que lles queima

e salta polos aires

Son estraños.

Ás veces non saben que facer cun poema entre as mans.

Estrúllano.

I eu, a autómata, míroos

dar voltas sobre si mesmos.

E ámoos porque duro apenas estas frases na palma da túa man.

I eles son fermosos, e son carne, e son memoria.

Coma ti...

orixinal para a homenaxe a luísa villalta